



Arrest

nr. 340 344 van 30 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Dari en soennitisch moslim te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Khosh Gonbad, district Bihsoud in de provincie Nangarhar. Voor uw vertrek woonde u daar samen met uw ouders, twee van uw broers en twee zussen. U volgde onderwijs tot de derde graad en ging naar de madrassa, nadien hielp u uw vader af en toe met het verkopen van kinderkleding in Jalalabad. U haalt volgende elementen aan in het kader van uw verzoek.

Uw paternale oom, Z.M., die lid was van de taliban, vroeg uw oudere broer B. ongeveer 2,5 jaar geleden om zich bij hen te vervoegen. Uw broer geraakte overtuigd door uw oom en sloot zich aan bij de taliban. Nadat hij meeding heeft uw familie geen nieuws meer over uw broer vernomen, tot aan het moment dat zij bericht

kregen over zijn overlijden nadat u reeds Afghanistan was ontvlucht. Drie weken nadat uw broer vertrok kwam uw paternale oom en diens zonen u opzoeken waarbij ze u trachtten te overtuigen uzelf ook aan te sluiten en hierbij werd u tevens door hen geslagen. Hierop diende uw vader een klacht in bij de overheid, met de mededeling dat de ene zoon, B. vermist was en dat de taliban nu de andere zoon, u dus, wou komen inlijven. De overheid besloot vervolgens het huis van uw paternale oom te doorzoeken, waarbij ze explosieven en zelfmoordvesten vonden. Uw neven, de zonen van uw paternale oom, werden veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf. Uw vader had angst dat de taliban ook u wou inlijven en stuurde vervolgens u en uw broer M. weg naar het buitenland. Onderweg bent u uw broer kwijtgeraakt. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door uw paternale oom, die lid is van de taliban.

U verliet Afghanistan in de zomer van 2021 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Duitsland naar België, waar u op 28 augustus 2021 arriveerde. Op 30 augustus 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U legt geen documenten neer die uw verzoek kunnen staven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er in de loop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gewezen werd op uw slechte psychische en emotionele toestand, doch evenwel werd deze niet gestaafd met eventuele medische attesten. Hieruit kunnen geen eventuele bijzondere procedurele noden blijken, en het Commissariaat-Generaal heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud waren er moeilijke momenten maar er werd pauze voorzien, u kreeg de tijd om rustig te antwoorden en uiteindelijk was er geen probleem om te kunnen antwoorden op de vragen (NPO, p. 7; 9).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat het niet geloofwaardig is dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

U vreest vervolgd te zullen worden door uw maternale oom Z.M., een talibanlid, omdat hij u trachtte te rekruteren. Uw vader wou dit niet, daar uw oudere broer reeds met hen mee was gegaan. Uw vader diende hierop een klacht in bij de overheid die op hun beurt het huis van uw oom doorzochten en zijn zonen gevangennam. Na deze gebeurtenissen ontvluchtte u het land (Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO) dd. 09 februari 2023, p. 9). Gelet op het geheel van vage, weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen die u aflegt gedurende uw persoonlijk onderhoud, dient echter te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Vooreerst legde u ter staving van uw identiteit en de door u aangehaalde feiten geen enkel document neer. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 27.04.2022, p. 2), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Ten eerste is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in dit verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. U hebt echter geen inspanningen geleverd om documenten voor te leggen. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of u in het bezit bent van een identiteitsbewijs, zoals een taskara of paspoort, waarop het antwoord negatief was. U vermeldde dat uw taskara zich nog in Afghanistan bevond, waarbij u voorstelde om deze alsnog te laten opsturen. De PO die het onderhoud met u had verklaarde zich akkoord met dit voorstel, echter heeft het CGVS ondertussen geen nieuwe documenten meer van u ontvangen (NPO, p. 5). Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs draagt niet bij aan uw geloofwaardigheid daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u toen op 30 augustus 2021 dat u geboren werd op 31 augustus 2005 en aldus op het punt stond zestien jaar oud te worden. Echter werd op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël, vastgesteld dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 04 oktober 2021 reeds een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Hoewel deze beslissing u

reeds lang werd betekend, tekende u hiertegen evenwel geen beroep aan (NPO, p. 5-6). Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u de Belgische asieldiensten trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent.

Verder wordt uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnd door het afleggen van vage verklaringen doorheen uw volledige asielrelaas waarbij u weinig details kan geven betreffende de feiten aangehaald in uw relaas. Om te beginnen verklaarde u dat de taliban aanwezig was in uw regio maar kende u, buiten uw maternale oom en diens zonen, geen andere talibs waarvan u de naam kon geven, ook niet van de bodyguards van uw oom die hem begeleidden en bij u aan huis kwamen. Ook kon u niet zeggen waar de talibanleden zich in uw dorp zoal mee bezighielden. Gevraagd op welke manier de taliban mensen zoal rekruteerde in uw regio, verklaarde u wederom dat u dit niet wist. Ook gaf u aan geen andere mensen te kennen in uw regio die gedwongen werden zich aan te sluiten (NPO, p. 8-9; 11). Wat betreft uw maternale oom die, zoals blijkt uit uw asielrelaas, aan de bron ligt voor de problemen die u en uw familieervaarde voor uw vertrek uit Afghanistan, is het opvallend dat u zeer weinig over hem kan vertellen. Ondanks dat uw oom meermaals bij u en uw familie thuis kwam, in eerste instantie om uw broer B. te rekruteren en later om u te benaderen, kan u zo goed als niets vermelden over zijn activiteiten bij de taliban. U kon niet vertellen wanneer hij zich aansloot bij de taliban of hoe lang hij reeds lid was. Noch weet u hoe hij bij de taliban is terechtgekomen. Gevraagd naar zijn positie en taken, antwoordde u enkel "dat hij contact had met hoge talibs". Echter weet u verder niet om wie dit ging. (NPO, p. 10). U kon tevens niet vertellen of uw oom vaker mensen benaderde om zich aan te sluiten bij de taliban, buiten u en uw broer (NPO, p. 10-11). U slaagt er niet in een profiel van uw paternale oom te schetsen, die nochtans de spilfiguur vormt in de dreiging die u aanhaalt gedurende uw relaas. Meer algemeen kan u ook geen helder beeld weergeven van de activiteiten van de taliban in uw regio; dit alles maakt dat uw verhaal een weinig aannemelijk karakter krijgt.

Uw verklaringen betreffende de concrete dreigingen die u en uw familie hebben ervaren, zijn eveneens ontoereikend en tegenstrijdig. Over de exacte omstandigheden waarin uzelf de dreiging van uw oom en diens zonen ervaarde, blijft u opmerkelijk vaag. In uw vrij relaas haalt u aan dat, nadat uw oom en uw neven uw broer meenamen, zij vervolgens naar u toekwamen en u lastig vielen. U zou net als uw broer met hen moeten meegaan en hierbij werd u geslagen met een wapen (NPO, p. 9). Verderop gevraagd om meer details te geven inzake specifieke eisen of bedreigingen naar u toe gericht, herhaalde u echter opnieuw dat uw oom en neven u lastigvielen en sloegen, zonder meer (NPO, p. 13). U geeft het CGVS aldus weinig inzage in de concrete omstandigheden die aanleiding gaven tot uw vlucht uit Afghanistan. Wat betreft de benaderingspogingen van uw oom ten aanzien van uw broer bij u thuis, is het frappant dat u, wederom, hier zo goed als niets over weet te vertellen. U weet niet wanneer uw broer voor het eerst benaderd werd door hem, noch hoe vaak hij langskwam, noch hoeveel tijd er zat tussen de bedreigingen (NPO, p. 11). In eerste instantie gaf u aan dat hij normaliter langskwam als niemand het wist en u zich in de madrassa of op het werk bevond (NPO, p. 11). Opmerkelijk is wel dat wanneer u gevraagd werd of uw broer vertelde over de bezoeken van uw oom, u verklaarde dat uw ouders jullie meenamen naar een andere kamer. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordde u dat u bedoelde in het geval dat u thuis was (NPO, p. 11). Dit is weinig ernstig te nemen.

Verder verklaarde u tijdens uw relaas dat uw vader een klacht indiende bij de overheid nadat uw broer meeding met de taliban en u vervolgens ook benaderd werd (NPO, p. 9; 12-13). Hier verder in het persoonlijk onderhoud op doorgevraagd, weet u echter niet meer te vertellen wat de exacte reden was dat hij een klacht indiende. Specifiek gevraagd of uw vader de overheid vertelde dat u en uw broer werden benaderd door de taliban, blijft u het antwoord opnieuw schuldig. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u dat u voorgaande had gezegd, en enkel had vermeld dat uw vader een klacht had ingediend en u niet wist waarover dit ging (NPO, p. 13). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder. Vervolgens gepeild of uw vader ook andere maatregelen had genomen om met uw oom om te gaan, verklaarde u dat u dit niet wist. Ook de specifieke redenen waarom precies u en bij uitbreiding uw familie werd benaderd door uw oom/ de taliban, kon u het CGVS niet vertellen (NPO, p. 13). Een dergelijke gebrekkige kennis van de specifieke feiten die deel uitmaken van uw asielrelaas, is weinig aannemelijk.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en

gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoont waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om u te rekruteren, doch u blijft hier in gebreke.

Zoals eerder vermeld, legde u geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas. Hierbij moet opgemerkt dat deze evenmin zouden vermogen om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Dient hierbij immers te worden benadrukt dat documenten an sich slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Belangrijk hierbij is dat op zich documenten niet de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas kracht kunnen bij zetten. In het geval van kopieën/foto's moet gezegd dat deze, zoals eerder opgemerkt, altijd onderhevig kunnen zijn (geweest) aan mogelijk knip- en plakwerk, en is de bewijswaarde ervan dus eerder relatief.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris

van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat

gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt

het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie

van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt

een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de

wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 18-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar school te zijn geweest in Afghanistan en enig contact te hebben met familie. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Bij het verzoekschrift worden, volgens de inventaris, de volgende stukken gevoegd:

“[..]”

3. Documentatie

Links naar aanvullende documenten :

- Asyls, Afghanistan: COI Repository, 6 april 2022, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=1c4bf337-b621-4a06-8b13-c91bd538516c>.
- U.K. Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation, februari 2022, beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2068082/AFG_CPIN_Humanitarian_situation.pdf.
- U.N. Situation of human rights in Afghanistan - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights (A/HRC/49/24) (Advance Unedited Version), 8 March 2022, beschikbaar op <https://reliefweb.int/report/afghanistan/situationhuman-rights-afghanistan-report-united-nations-high-commissioner-human>
- Le Courrier, Famine afghane: la grande hypocrisie, 27 februari 2022, beschikbaar op : <https://lecourrier.ch/2022/02/27/famine-afghane-la-grande-hypocrisie/>”

2.2. Op 2 oktober 2025 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;

- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 2 februari 2024;
- EUAA Afghanistan -Country Focus, november 2024;
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025.

2.3. Op 8 oktober 2025 heeft verzoeker, overeenkomstig dezelfde bepaling, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt, waarmee hij een aanbevelingsbrief van zijn werkgever aan het dossier toevoegt.

2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer, waarmee hij een aantal attesten van een psycholoog, foto's en verklaringen aan het dossier toevoegt. Gelet op de slechte kwaliteit van de kopieën kan maar rekening worden gehouden met deze verklaringen in zoverre ze leesbaar zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middel

Verzoeker voert de schending aan van *"het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980."*

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de commissaris-generaal kan bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken

verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat aan verzoeker geen specifieke steunmaatregelen werden verleend. De verwerende partij heeft vastgesteld dat de slechte psychische en emotionele toestand van verzoeker die werd aangekaart niet werd gestaafd met eventuele medische attesten en dat de verwerende partij zelf ook geen bijzondere procedurele noden heeft kunnen vaststellen. Zij heeft daarbij rekening gehouden met het feit dat er tijdens het persoonlijk onderhoud moeilijke momenten waren maar dat pauze werd voorzien, dat verzoeker de tijd kreeg om rustig te antwoorden en dat er uiteindelijk geen probleem was om te kunnen antwoorden op de vragen. Er werd daarop geconcludeerd dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker is het daar niet mee eens en betoogt dat het belangrijk is om zijn bijzondere kwetsbaarheid en de impact daarvan op zijn verhaal te belichten. Hij zet uiteen:

“Tijdens zijn interview gaf hij aan dat hij gezondheidsproblemen heeft. Hij heeft vaak nachtmerries en flashbacks van traumatische episodes in Afghanistan en tijdens zijn ballingschap in Europa. Ook heeft hij problemen met geheugenverlies. Hij maakte in zijn interview duidelijk dat dit voor hem moeilijk is. Het CGVS vermeldt dit in zijn beslissing en geeft toe dat er verschillende moeilijke momenten waren. Het is dan ook merkwaardig te lezen dat het Commissariaat-Generaal meent geen specifieke steunmaatregelen te hoeven nemen, hoewel het de moeilijkheden van verzoeker heeft vastgesteld. De in de beschikking beschreven maatregelen zijn de maatregelen die voor elke asielzoeker beschikbaar zijn en zijn geen aanpassing van het CGVS aan een kwetsbaar profiel. Dit is echter een verplichting van haar kant.”

Verzoeker stelt dat hij op zeer jonge leeftijd zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt en verwijst naar de elementen van zijn vluchtrelaas en zijn vluchtroute tijdens dewelke hij zijn broer is verloren, hetgeen aanzienlijke gevolgen voor hem heeft gehad. Hij concludeert dat de verwerende partij is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met zijn persoonlijke situatie.

Het wordt niet betwist dat ten tijde van het persoonlijk onderhoud geen medische of psychologische attesten voorlagen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker nood had aan specifieke steunmaatregelen opdat hij volwaardige verklaringen zou kunnen afleggen.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat de protection officer het verloop van het onderhoud heeft toegelicht en erop heeft gewezen dat hij, buiten de pauze die is voorzien, altijd een extra pauze mag vragen. Aan het begin van het onderhoud heeft gevraagd hoe het met verzoeker ging, waarop hij antwoordde: *“ik voel me goed”* (npo, p 3) op bepaalde momenten emotioneel moeilijk krijgt en begint te huilen

(npo, p 7, 9-10, 14). Telkenmale wordt hierop begripvol gereageerd door de protection officer, die hem even tijd geeft om tot rust te komen en vervolgens vraagt of het oké is om verder te gaan.

Bij het einde van het onderhoud werd aan verzoeker gevraagd of hij of zijn advocaat nog iets wensten toe te voegen, waarop verzoeker zei van niet, en zijn advocaat wees op verzoekers psychische en emotionele toestand: *“Deze is duidelijk heel slecht en hij heeft ook gevolgen van de slagen op zijn hoofd. Hij heeft inderdaad nog geen adequate begeleiding gekregen. Begeleiding is wel aangevraagd maar duurt lang. Maar dit alles heeft invloed op het beleven en terugbeleven van alles wat hij heeft meegemaakt.[...]”* (npo, p 15)

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota drie attesten inzake zijn opvolging door een psycholoog. Hij stelt dat hieruit blijkt dat hij lijdt aan een groot aantal symptomen, waaronder psychosomatische stoornissen, paniekaanvallen en het onvermogen om alleen het huis te verlaten zonder begeleiding van een vertrouwde vriend.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat deze attesten dateren van 27 juni 2024, 19 februari 2025 en 18 september 2025. Hieruit blijkt dat verzoeker regelmatig op consultatie gaat bij de psycholoog sinds 16 mei 2024, dit is 15 maanden na het persoonlijk onderhoud bij de verwerende partij. Ze doen dus geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat er ten tijde van het persoonlijk onderhoud geen attesten voorlagen die zijn slechte psychische toestand konden staven. Verder blijkt uit de verklaring van 27 juni 2024 van klinisch psychologe F.K. dat verzoeker werd aangemeld nadat hij tot twee maal toe het slachtoffer werd van een incident met een medebewoner in het centrum en dat hij angsten en slaapproblemen heeft en niet meer alleen durft buiten te komen. Aldus blijkt hieruit hoegenaamd niet dat voor verzoeker reeds psychologische begeleiding was aangevraagd voorafgaand aan het onderhoud bij de verwerende partij, zoals zijn advocaat toen stelde. Dit wordt ook op geen enkele andere manier aangetoond.

Met betrekking tot de vraag of hiermee is aannemelijk gemaakt dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om op een volwaardige wijze deel te nemen aan het onderhoud en dat hem dus ten onrechte specifieke steunmaatregelen werden geweigerd, stelt de Raad vast dat dit niet het geval is om de volgende redenen:

In haar verklaring van 19 februari 2025 schrijft klinisch psychologe F.K. dat zij in de onmogelijkheid is om iets te attesteren over de mentale toestand van verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud maar dat zij wel zijn actuele psychische toestand kan toelichten. Zij wijst erop dat verzoekers actuele posttraumatische symptomen na de gebeurtenissen in België kunnen worden verklaard door het feit dat deze recente gebeurtenissen de traumatische gebeurtenissen in Afghanistan en tijdens de tocht naar Europa opnieuw hebben losgemaakt, en dat dus kan worden aangenomen dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dermate gestresseerd was dat hij niet in de mogelijkheid was om op een adequate wijze te antwoorden op de vragen van de protection officer. Verder wijst zij er nog op dat verzoeker minderjarig was op het moment van het persoonlijk onderhoud en viseert zij de betrouwbaarheid van de leeftijdsonderzoeken. Zij sluit af met de conclusie dat kan worden aangenomen dat verzoeker een belangrijke psychische kwetsbaarheid had toen hij Afghanistan verliet, tijdens zijn tocht naar Europa en tijdens het interview bij de verwerende partij. In het attest van 18 september 2025 verklaart klinisch psychologe R.T. de verdere opvolging van verzoeker te doen, waarin zij in essentie herhaalt wat reeds was gesteld in het attest van haar collega van 19 februari 2025 en waarin zij de verschillende klachten van verzoeker op een rijtje zet, met name slaapproblemen en nachtmerries (verergerd sinds de gebeurtenissen in België), angststoornis, chronische stress, depressieve gevoelens (verergerd sinds de gebeurtenissen in België), sociaal isolement, tabaksverslaving en fysieke klachten zoals misselijkheid en hoofdpijn.

Zonder verzoekers actuele psychische moeilijkheden te miskennen, wijst de Raad erop dat de klinisch psychologe die erover heeft geattesteerd zelf erkent dat zij niet in de mogelijkheid is om zich uit te spreken over zijn mentale toestand ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij de verwerende partij. Verzoeker werd pas aangemeld naar aanleiding van de gebeurtenissen in België waarvan hij het slachtoffer is geworden. De aanname dat de huidige moeilijkheden niet alleen voortspruiten uit deze incidenten- maar ook -onder meer- uit de gebeurtenissen in Afghanistan of tijdens de tocht naar Europa, en er dus van kan worden uitgegaan dat verzoeker reeds ten tijde van het persoonlijk onderhoud dermate gestresseerd was dat hij niet in staat was om adequate verklaringen af te leggen, berust niet op objectieve vaststellingen. Uit de volledige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud is weliswaar gebleken dat verzoeker bij momenten emotioneel werd -vooral wanneer hij het moest hebben over het thuisfront- maar niet dat hij niet in staat was om op volwaardige wijze deel te nemen aan het onderhoud, zijn vluchtrelaas uiteen te zetten, de vragen te begrijpen die hem werden gesteld en daarop antwoorden te formuleren. De vaststelling dat hij op een aantal vragen het antwoord schuldig moest blijven, is op zich geen indicatie van psychische problemen die het cognitief geheugen dermate zouden hebben aangetast dat hij niet in staat zou zijn geweest een coherent en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. Waar de psychologe nog wijst op de minderjarigheid van verzoeker tijdens het onderhoud, zal hierna blijken dat dit niet strookt met de resultaten van het leeftijdsonderzoek.

Verzoeker laat verder na te duiden welke bijkomende procedurele noden volgens hem niet of onvoldoende in rekening zouden zijn genomen en/of welke bijkomende steunmaatregelen volgens hem nog zouden zijn nodig geweest opdat zijn rechten in het kader van haar procedure om internationale bescherming gerespecteerd konden worden en hij aan zijn verplichtingen kon voldoen. Evenmin blijkt dit uit de psychologische attesten.

Gelet op de terechte vaststelling, in de bestreden beslissing, dat de slechte psychische en emotionele toestand waarop werd gewezen niet werd gestaafd met medische attesten enerzijds, en dat er uiteindelijk geen probleem was om te kunnen antwoorden op de vragen, zoals de Raad dat kan vaststellen na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud in hun geheel anderzijds heeft de verwerende partij in alle redelijkheid kunnen vaststellen dat verzoekers rechten in het kader van de procedure gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Voorafgaande opmerking

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Waar verzoeker dus wijst op het gebrek aan nauwkeurige informatie, is de Raad van oordeel dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Verzoeker vreest vervolging door zijn oom, een talibanlid, omdat die hem trachtte te rekruteren. In de nasleep daarvan werden verzoekers neven veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet geloofwaardig heeft gemaakt. Zij heeft vooreerst vastgesteld dat verzoeker geen overtuigend identiteitsbewijs voorlegde en dat de resultaten van het leeftijdsonderzoek erop wijzen dat hij de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan hij in werkelijkheid is.

Verzoeker stelt hier het volgende tegenover:

“In de eerste plaats is het Commissariaat-generaal van mening dat verzoeker heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden door te liegen over zijn leeftijd en door geen enkel document betreffende zijn identiteit over te leggen.

Dit is gewoon een principieel petitie.

Verzoeker heeft Afghanistan in allerijl verlaten en had geen enkel document bij zich. Toen de protection officer hem vroeg om een kopie van zijn taskara te verkrijgen, heeft verzoeker zich daartoe verbonden door zijn familie te vragen, maar tot dusver zonder succes. Er is geen sprake van een poging om de autoriteiten te misleiden.

Dit geldt evenmin voor zijn leeftijd. Bij zijn aankomst in België heeft mijnheer A. zijn echte leeftijd opgegeven. Toen hij de beslissing ontving om zijn minderjarigheid aan te vechten, begreep hij de draagwijdte van die beslissing niet.

Het CGVS betoogt dat het feit dat het niet in beroep is gegaan, bevestigt dat verzoekster de beschikking aanvaardt. Dit argument is niet relevant. De leeftijdstests zijn problematisch. Het ontbreekt aan objectieve criteria om aan de leeftijd van een minderjarige te twijfelen. Bovendien zijn de bottests onbetrouwbaar en houden zij geen rekening met verschillende aspecten zoals etnische, medische en economische bijzonderheden van de personen. Deze tests roepen ook ethische vragen op en al deze elementen zijn herhaaldelijk naar voren gebracht door verschillende verenigingen.

Bovendien is de procedure bij de SR lang en vervelend. Het proces is in deze gevallen niet eerlijk.

Verzoeker heeft in alle oprechtheid verklaard dat hij minderjarig was toen hij in België aankwam, en dat is inderdaad de leeftijd die hij toen had.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker zich op 30 augustus 2021 heeft aangemeld als 16-jarige. Uit het leeftijdsonderzoek is gebleken dat verzoeker op 4 oktober 2021 een leeftijd heeft van 21,5 jaar (en niet 20, zoals dat foutief in de bestreden beslissing wordt vermeld) met een standaarddeviatie van 2 jaar. De beslissing van de Dienst Voogdij waarin de resultaten van de leeftijdsbepaling worden geconsolideerd, wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen maar heeft dit nagelaten. Dat hij de draagwijdte van de beslissing niet zou hebben begrepen toen hem die werd betekend, is een loutere bewering die daar niet anders over doet denken en laat de Raad niet toe zich alsnog bevoegd te verklaren om kennis te nemen van middelen die gericht zijn tegen de voormelde beslissing van de Dienst Voogdij.

De verwerende partij kon zich dus op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast. Aldus blijkt dat verzoeker minstens 3,5 jaar ouder is dan hij verklaarde te zijn, en dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering, bij aankomst in België, dat hij 16 jaar oud was. Gelet op het verschil tussen de verklaarde leeftijd enerzijds, en de minimumleeftijd volgens het leeftijdsonderzoek anderzijds, kan verzoeker dus niet worden gevolgd waar hij blijft vasthouden aan zijn verklaarde leeftijd en betoogt dat zijn verklaringen daarover oprecht waren. Deze vaststelling vormt, samengenomen met het feit dat verzoeker weliswaar tijdens het persoonlijk onderhoud voorstelde om zijn taskara, die zich nog in Afghanistan zou bevinden, te laten opsturen maar dat niet heeft gedaan, zodat hij geen duidelijk zicht geeft op zijn identiteit en waar hij vandaan komt, een negatieve indicatie voor zijn algemene geloofwaardigheid. Verzoeker poneert dat hij zich er toe had verbonden om zijn familie te vragen naar een kopie van zijn taskara, maar dat dit “dusver zonder succes” is gebleken, maar met dit nietszeggend betoog geeft hij geen verklaring voor het ontbreken van enig identiteitsdocument, terwijl uit het persoonlijk onderhoud toch is gebleken dat hij nog in contact staat met zijn familie (NPO, p 16).

De verwerende partij heeft verder vastgesteld dat de geloofwaardigheid van het relaas ernstig wordt ondermijnd door de vaagheid van verzoekers verklaringen inzake de activiteiten van de taliban in zijn regio en hun manier van rekrutering, het profiel van zijn paternale oom en diens positie en activiteiten binnen de taliban, de specifieke eisen en bedreigingen van zijn oom en diens zonen, de manier waarop zijn broer door hen werd benaderd, de reden waarom precies verzoekers familie werd benaderd door de oom en de vraag of zijn vader nog andere maatregelen had genomen om met de oom om te gaan. Verder stelde de verwerende partij vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bezoeken van zijn oom en de inhoud van de klacht die zijn vader indiende bij de overheid. Tot slot heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de manier waarop hij zou worden gerekruteerd door de taliban niet strookt met de voorhanden zijnde algemene informatie daarover.

Verzoeker stelt hierover dat de verwerende partij is tekortgeschoten in zijn zorgplicht door geen rekening te houden met zijn persoonlijke situatie.

In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn psychische toestand, werd onder punt 3.3. reeds vastgesteld dat hij niet heeft aangetoond dat hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud niet in staat zou zijn geweest om op volwaardige wijze deel te nemen aan het onderhoud, zijn vluchtrelaas uiteen te zetten, de vragen te begrijpen

die hem werden gesteld en daarop antwoorden te formuleren. Het blijkt niet dat hij destijds psychische problemen zou hebben gehad die het cognitief geheugen dermate zouden hebben aangetast dat hij niet in staat zou zijn geweest een coherent en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. In de mate dat hij de psychologische attesten die hij bij zijn aanvullende nota voegde verder ook aanwendt als bevestiging van de gebeurtenissen waaronder hij heeft geleden in zijn land van herkomst, kan hij evenmin worden bijgetreden. Bij de beoordeling van de bewijswaarde van een dergelijk attest houdt de Raad rekening met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een psychologisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt. Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van het stuk dat actueel het bestaan van mentale moeilijkheden aantoonst. De psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een cliënt en kan hierbij eventueel aangeven in welke mate deze bevindingen verenigbaar zijn met diens beweringen. De psycholoog baseert zich voor oorzaak van de mentale problemen op de verklaringen van de cliënt. Een dergelijk attest moet dan ook steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover, temeer nu *in casu* ook -en zelfs in hoofdzaak- wordt gewezen op het geweld waarvan hij in België het slachtoffer is geworden -reden waarom hij, het weze herhaald, werd aangemeld- enerzijds, en de moeilijke omstandigheden tijdens zijn reisweg naar Europa anderzijds en de actuele mentale problemen dus ook hierdoor kunnen zijn veroorzaakt.

De Raad stelt vast, wat de bevindingen in de bestreden beslissing betreft, dat verzoeker werd bevraagd over zijn eigen leefwereld en de kernelementen -niet de details, zoals verzoeker beweert- van zijn vluchtrelaas, met betrekking tot dewelke in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij er, ongeacht zijn opleidingsniveau en het verstrijken van de tijd, coherente en gedetailleerde verklaringen over zou kunnen afleggen. Waar verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met zijn opleidingsniveau en "het tijdsbestek van de zaak", komt het hem toe concreet te maken hoe één en ander van invloed zou kunnen zijn geweest op de bevindingen van de verwerende partij.

Verzoeker verklaarde zijn land te hebben verlaten uit vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban, en meer in het bijzonder zijn oom. De verwerende partij stelde dienaangaande vast dat uit objectieve informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van individuele gedwongen rekrutering, omdat ze voldoende vrijwilligers hebben, en dat rekrutering doorgaans is gebaseerd op lokale verankering waarbij een beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn persoonlijk geval afwijkt van deze rekruteringswijze.

Verzoeker stelt dat rekrutering die is gebaseerd op familiebanden dus niet ongebruikelijk is, maar dit ontslaat hem er niet van om aannemelijk te maken dat én om welke reden hij gedwongen zou worden gerekruteerd, terwijl uit de voormelde informatie inderdaad blijkt dat gedwongen rekrutering zich zelden voordoet omdat er genoeg vrijwilligers zijn. Daarenboven blijkt uit diezelfde informatie dat rekrutering meestal op collectief niveau zou plaatsvinden, en er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. In de mate dat verzoeker wil aantonen dat het in zijn geval anders is gelopen, omdat zijn oom een talib was, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat verzoeker geen helder beeld kon geven van de activiteiten van de taliban in zijn regio en amper iets wist te vertellen over het profiel van zijn oom. Verzoeker stelt daarover het volgende in het verzoekschrift:

"Wat zijn oom betreft, is het belangrijk te bedenken dat deze man de jongen, die toen een tiener was, diep heeft getraumatiseerd. Hij is een duister figuur die zich aansloot bij de Taliban. Hij sloeg en bedreigde hem, stuurde zijn oudere broer een zekere dood tegemoet.

Verzoeker gaf alle mogelijke uitleg aan het CGVS. Hij was een man die banden had met vooraanstaande Talibanfiguren. Verzoekers vader was het helemaal niet met hem eens. Het is ook logisch dat een Taliban geen gevoelige en geheime informatie deelt met mensen buiten de groep. Het is dan ook niet verwonderlijk dat mijnheer A. de informatie die het CGVS hem verwijt niet te kennen, niet kent. Een Taliban deelt zijn activiteiten, zijn plannen en de namen van de leden van de groep niet."

In alle redelijkheid mag worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming zo veel mogelijk informatie tracht te bekomen over de protagonist in zijn relaas en diens positie binnen de taliban. Verzoekers onwetendheid dienaangaande doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas, en kan niet worden vergoelikt door zijn argument dat het logisch is dat een taliban geen gevoelige en geheime informatie deelt met mensen buiten de groep, temeer nu het gaat om een broer van zijn moeder enerzijds, en zijn oom zijn broer reeds zou hebben overtuigd om zich vrijwillig aan te sluiten (npo, p 12). Indien verzoeker beweert dat

de taliban in zijn regio veel macht had (npo, p 8) en zijn maternale oom onaantastbaar was ("niemand kon klacht indienen tegen hem", npo p 8) dan mag worden verwacht dat hij daarover enige toelichting kan geven. Waar verzoeker nog zijdelings verwijst naar het feit dat hij een tiener was, moet erop worden gewezen dat zijn leeftijd, gezien de resultaten van het leeftijdsonderzoek, geen argument kan zijn voor zijn onwetendheid. Verzoeker moet bij vertrek in de zomer van 2021 minstens 19 jaar oud zijn geweest.

Verzoeker wist ook amper iets te vertellen over de toenaderingspogingen van zijn oom tot zijn broer. Verzoeker betoogt hierover dat hij er niet bij aanwezig was en dus niet weet wat er is gebeurd, maar gewoon hierover de waarheid vertelde. De Raad is van oordeel dat kan worden aangenomen dat er tussen twee broers die samenwonen en van wie de ene zinnens is zich vrijwillig aan te sluiten bij de taliban, gesprekken worden gevoerd over dat plan. Verzoekers onwetendheid over de toenaderingen van zijn oom is dan ook ongeloofwaardig. Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over het moment waarop zijn oom naar het huis kwam om met zijn broer te spreken, is derhalve een overtollig motief.

Voorts, zelfs aangenomen dat verzoekers broer vrijwillig de taliban zou hebben vervoegd, impliceert dit niet dat verzoeker zelf het risico zou hebben gelopen op een gedwongen rekrutering en een daaruit voortvloeiende gegronde vrees voor vervolging. Ter zake moet worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde niet te weten waarom de taliban verzoeker zelf zou hebben geïsoleerd; op de vraag wat hij hen te bieden had, moest hij het antwoord schuldig blijven (npo, p 13). Waar hij thans, in zijn verzoekschrift, betoogt dat aangezien zijn oudere broer S. er niet meer was en hij dus vervangen moest worden door verzoeker, is dit een blote bewering die niet verklaart waarom hij -in strijd met de objectieve informatie die door de verwerende partij werd gehanteerd- alsnog gedwongen zou worden gerekruteerd. Eén en ander klemmt des te meer nu verzoeker verder ook aangaf niet te weten of zijn oom zelf ook andere personen probeerde te rekruteren, geen informatie kon geven over de manier waarop de taliban mensen uit zijn dorp rekruteerde en geen weet had van anderen uit de regio die gedwongen werden zich aan te sluiten (npo, p 11), terwijl uit de informatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen rekrutering meestal op collectief niveau zou plaatsvinden, en er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban.

Verzoeker wist verder ook niet te verduidelijken wat de exacte reden was van de klacht die zijn vader indiende nadat zijn broer zou zijn verdwenen en verzoeker zelf zou zijn benaderd. Verzoeker stelt hierover het volgende:

"Het CGVS beroept zich vervolgens op de onmogelijkheid voor verzoeker om de aanpak van zijn vader bij de autoriteiten toe te lichten. Ook hier wordt geen rekening gehouden met de context. Verzoeker was destijds zeer jong en heeft kennelijk niet deelgenomen aan de stappen die zijn vader heeft ondernomen om een klacht in te dienen. Hij weet alleen dat het verband hield met de verdwijning van zijn oudere broer. Het is in de cultuur van het land niet gebruikelijk dat een jong kind zijn vader ondervraagt over wat hij doet."

De klacht die verzoekers vader indiende leidde tot een huiszoeking bij de oom van verzoeker en de gevangenisstraf van diens zoons en is een kernelement van het vluchtrelaas van verzoeker. Het is derhalve van belang te weten wat de inhoud van de klacht was en of die onder meer betrekking had op de vermeende gedwongen rekrutering van verzoeker. Immers, dit zou hem een zicht kunnen bieden op het risico dat hij bij terugkeer zou lopen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat het achterblijvende gezin werd lastiggevallen (npo, p 14), maar niet dat de klacht op zich zijn vader -als indiener ervan- ernstige problemen met de taliban zou hebben opgeleverd. Dit is overigens zeer bevreemdend, gelet op de verstrekkende gevolgen ervan. Verzoeker stelt dat hij jong was en zijn vader niet vergezelde noch bevroeg over de klacht, maar hiervoor werd reeds vastgesteld dat hij niet het "jonge kind" was waarvoor hij wil doorgaan. Daarenboven heeft verzoeker verklaard dat hij nog steeds contact heeft met zijn vader, zodat hij alle gelegenheid had om zich hierover bij hem te bevragen. De vaststelling dat verzoeker dat niet heeft gedaan wijst op een desinteresse die de geloofwaardigheid van het relaas ernstig ondermijnt.

De voorgaande bevindingen leiden tot de conclusie dat de verwerende partij -uitgezonderd het hiervoor overtollig bevonden motief- op pertinente wijze en aan de hand van verzoekers verklaringen en de stukken van het administratief dossier heeft vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas.

Verzoeker stelt verder het volgende:

"Wat tenslotte het risico betreft dat mijnheer A. als een onverlaat wordt beschouwd, dit is helemaal niet hypothetisch. Hij is al lang in Europa en heeft de westerse levenswijze overgenomen. Hij kleedt zich en draagt zijn haar vrij, rookt sigaretten en luistert naar muziek. Hij is geïntegreerd in België en gaat uit met vrienden, hij heeft zelfs een vriendin. Hij is ook volledig gekant tegen de ideeën van de Taliban. Hij heeft deelgenomen aan demonstraties om de gebeurtenissen in zijn land aan te klagen."

Zijn integratie in België, zijn weigering om op jihad te gaan en zijn overtuigingen tegen de denkwijze van de Taliban maken hem tot een doelwit. Uit deze verschillende gegevens blijkt het gegronde en legitieme karakter van verzoekers vrees voor represailles en vervolging.

Om al deze redenen valt niet te ontkennen dat de beoordeling van het risico van vervolging moet plaatsvinden in het licht van :

- De concrete situatie waarin mijnheer A. zich zou bevinden indien hij naar het land zou terugkeren, gezien de redenen die hem ertoe hebben gebracht het land te verlaten;*
- Het risico dat hij loopt omdat zijn oom wraak wil nemen;*
- Het gevaarlijke en gewelddadige gedrag waarvan hij reeds het slachtoffer is geweest;*
- Het gebrek aan materiële en personele middelen waarover verzoeker beschikt om zichzelf te beschermen in geval van terugkeer naar het land;*
- Het risico dat verzoeker loopt door zijn langdurig verblijf in Europa.”*

Hij voegt daar nog aan toe dat hij nu meer dan vier jaar in België woont, dat hij een baan heeft en een vriendenkring die hem helpen om België te leren kennen, de dagelijkse vrijheid te ontdekken en zichzelf te kunnen zijn zonder zijn leven te riskeren. Hij kan een leven leiden dat overeenstemt met zijn religieuze en filosofische aspiraties, hij kan werken en zich kleden zoals hij wil, hij kan zijn haar kammen en is niet verplicht een baard te dragen. Zijn professionele en sociale omgeving is gemengd en respecteert de strikte gelijke behandeling van mannen en vrouwen. Hij kan weer sporten, naar muziek luisteren, naar restaurants gaan, en hij en zijn vrienden aarzelen niet om hun uitstapjes en ontmoetingen op sociale netwerken te publiceren waardoor ze bijzonder gevaarlijke publiciteit krijgen, mocht hij moeten terugkeren naar Afghanistan. Zijn vrienden en zijn baas getuigen gewillig in zijn voordeel over zijn inspanningen om te integreren en een volwaardig lid van hun kleine gemeenschap te worden. De nieuwe wet inzake reinheid en onderdrukking van ondeugden heeft de individuele vrijheden aanzienlijk beperkt en is precies het tegenovergestelde van verzoekers levenswijze. Het is niet alleen een kwestie van verwestering maar ook van verzoekers vroegere levensstijl die in zijn land van herkomst volledig verboden is. Verzoeker verwijst naar landeninformatie om zijn standpunt kracht bij te zetten.

In de bestreden beslissing werd er desbetreffend op gewezen dat uit de landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat personen die terugkeren uit het buitenland of uit het westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Ook uit de geactualiseerde landeninformatie die door de partijen werd toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de Taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de Taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de Taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 18-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar school te zijn geweest in Afghanistan en enig contact te hebben met familie. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.”

Verzoeker legt verklaringen voor van zijn werkgever, de zaalverantwoordelijke en collega's, waarin die erop wijzen dat hij een zeer gewaardeerde keukenmedewerker is, met een positieve, professionele houding, een

opmerkelijke toewijding en bereidheid om te groeien en anderen te helpen, en verder ook een aantal foto's van verzoeker in het gezelschap van anderen.

Uit de voorgelegde verklaringen blijkt dat verzoeker als werknemer en als collega bijzonder wordt gewaardeerd, maar ze volstaan niet om te doen aannemen dat hij dermate doordrongen is van de westerse denkbeelden dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. Dit blijkt evenmin uit de foto's die hij bijbrengt. De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat verzoeker zich vergenoegt met beweringen inzake zijn filosofische en religieuze overtuigingen en zijn verzet tegen het gedachtengoed van de Taliban en zijn deelname aan demonstraties om de gebeurtenissen in zijn land aan te klagen zonder enig begin van bewijs ter zake. De algemene stellingen die hij daarover inneemt, zonder meer, geven geen blijk van enige doorleefdheid ter zake. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar hij beweert dat hij een vriendin heeft, zonder enige verdere toelichting.

Waar hij wijst op zijn westerse levenswijze en integratie tijdens de duur van zijn verblijf in België, stelt de Raad vast dat, behoudens de hiervoor reeds aangehaalde verklaringen van zijn werkgever en collega's en een paar foto's, hij geen enkel concreet bewijskrachtig element bijvoegt waaruit blijkt hoe hij zijn leven in België invult buiten zijn werk, met wie hij omgaat in zijn vrije tijd en op welke wijze hij werd geconfronteerd met het normen- en waardenkader dat in het Westen geldt. Zelfs aangenomen dat hij zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België, kan de Raad alleen maar vaststellen dat er geen begin van bewijs voorligt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker verregaand geïntegreerd is en dat hij dermate doordrongen is van de westerse denkbeelden dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. Hij toont dan ook niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen en dat hij er niet meer zou kunnen aarden. Verzoeker heeft nog familie in zijn regio van herkomst zodat hij redelijkerwijze in staat moet worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Overigens, waar hij nog wijst op "het gebrek aan materiële en personele middelen waarover verzoeker beschikt om zichzelf te beschermen in geval van terugkeer naar het land", toont hij niet aan dat hieruit een gegronde vrees voor vervolging zou kunnen worden afgeleid, gelet op de aanwezigheid van zijn familie waarnaar hij redelijkerwijze kan terugkeren.

Voorts liggen geen concrete bewijskrachtige elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker beweert wel, maar toont niet aan dat er op sociale media wordt gepost over zijn leven in België, zodat hij ook op dit punt niet aannemelijk maakt dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

In zoverre verzoeker in het algemeen verwijst naar informatie betreffende het leven onder Talibanbewind en de strikte toepassing van de sharia en de gevolgen daarvan op het vlak van mensenrechtenschendingen, is de Raad van oordeel dat een vrees voor vervolging in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en mensenrechtenschendingen plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen zoals verzoeker het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de Taliban. Het louter verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, volstaat dus niet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een zorgvuldige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. *Ernstige schade bestaat uit :*

a) *doodstraf of executie; of,*

b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan bijgevolg uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De informatie waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, doet daaraan geen afbreuk.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren, te meer nu hij nog in contact staat met zijn familie die nog in Afghanistan verblijft.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "Sufi en Elmi". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "Sufi en Elmi", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto-regering aanwezig, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de

taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "Sufi en Elmi". Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "Sufi en Elmi" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "Sufi en Elmi" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "Sufi en Elmi" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landen-informatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. *Dat verzoeker in België hulp kan krijgen die hij niet in Afghanistan kan krijgen, doet aan het voorgaande geen afbreuk en is op zich niet van aard om alsnog de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan toe te kennen.*

Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In haar aanvullende nota inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan doet de verwerende partij het volgende gelden:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan- Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed

clashes; luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel

48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.”

De Raad treedt deze analyse volledig bij. Uit het geheel van de actueel voorliggende landeninformatie blijkt duidelijk dat sedert de machtsovername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers in het hele land sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de in de bestreden beslissing gehanteerde informatie en wordt bevestigd in de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024 en in de EUAA “Afghanistan: Country Focus van november 2024”, en verzoeker brengt geen elementen bij die aantonen dat daar anders over moet worden gedacht.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Het blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen worden geoordeeld. Verzoeker heeft met de uiteenzetting van zijn middelen en de door hem aangevoerde schendingen evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS